

Літературна кав'ярня

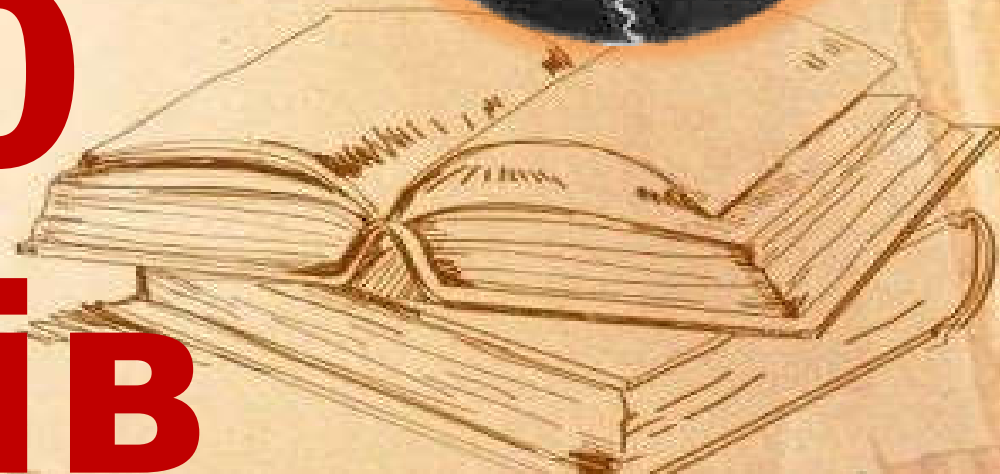
«Сім струн»

Хотіла б я піснею стати
У цюю хвилину ясну,
Щоб вільно по світу літати,
Щоб вітер розносив луну.

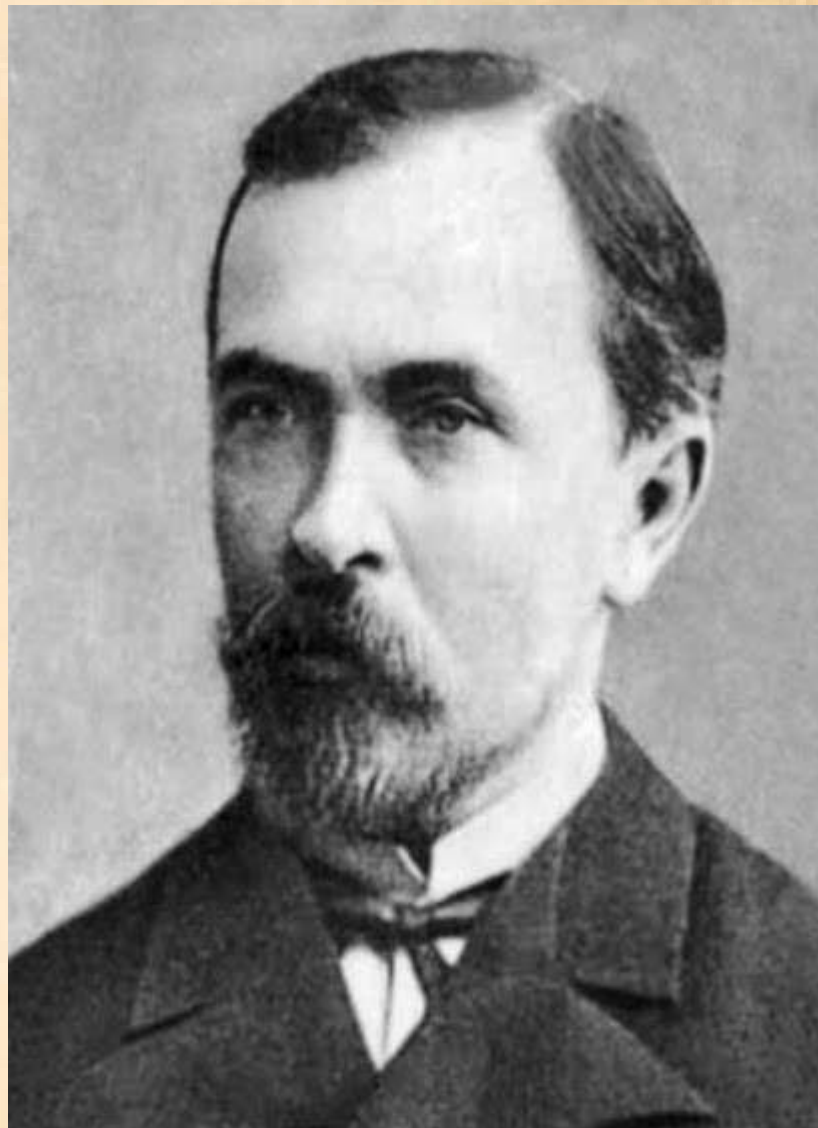

150
років

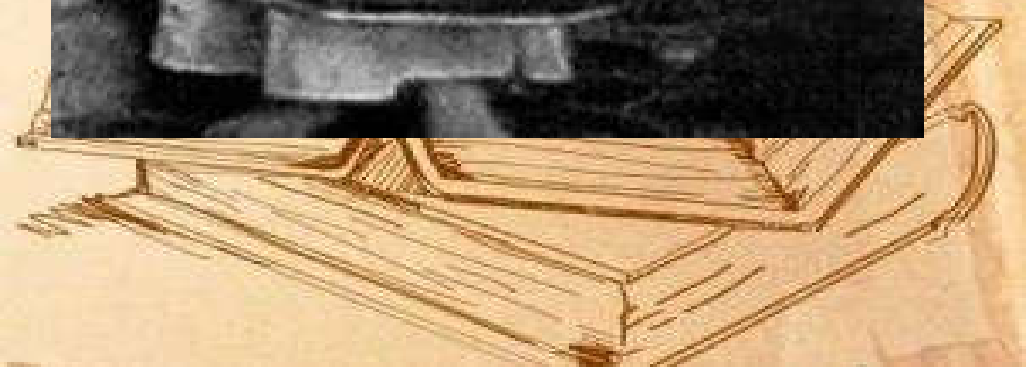

**Косач Ольга Петрівна
(Олена Пчілка)**

Косач Петро Антонович

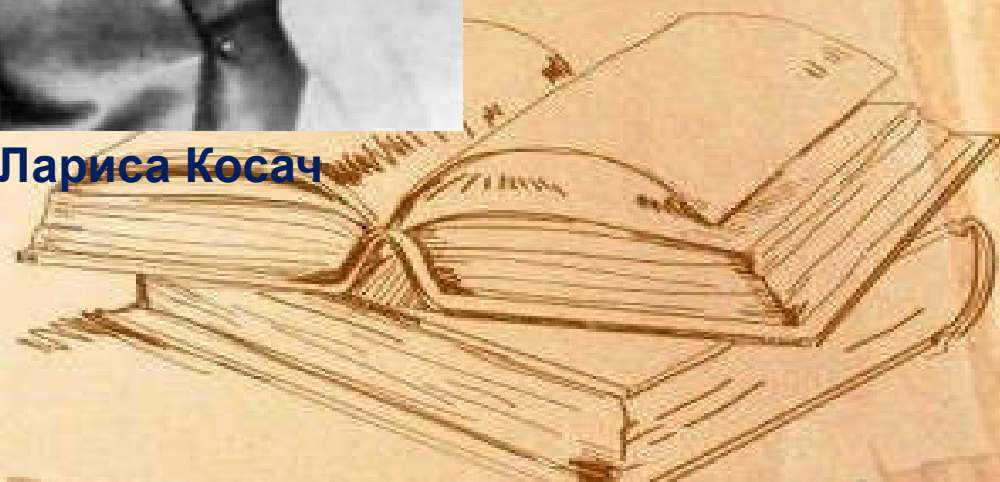

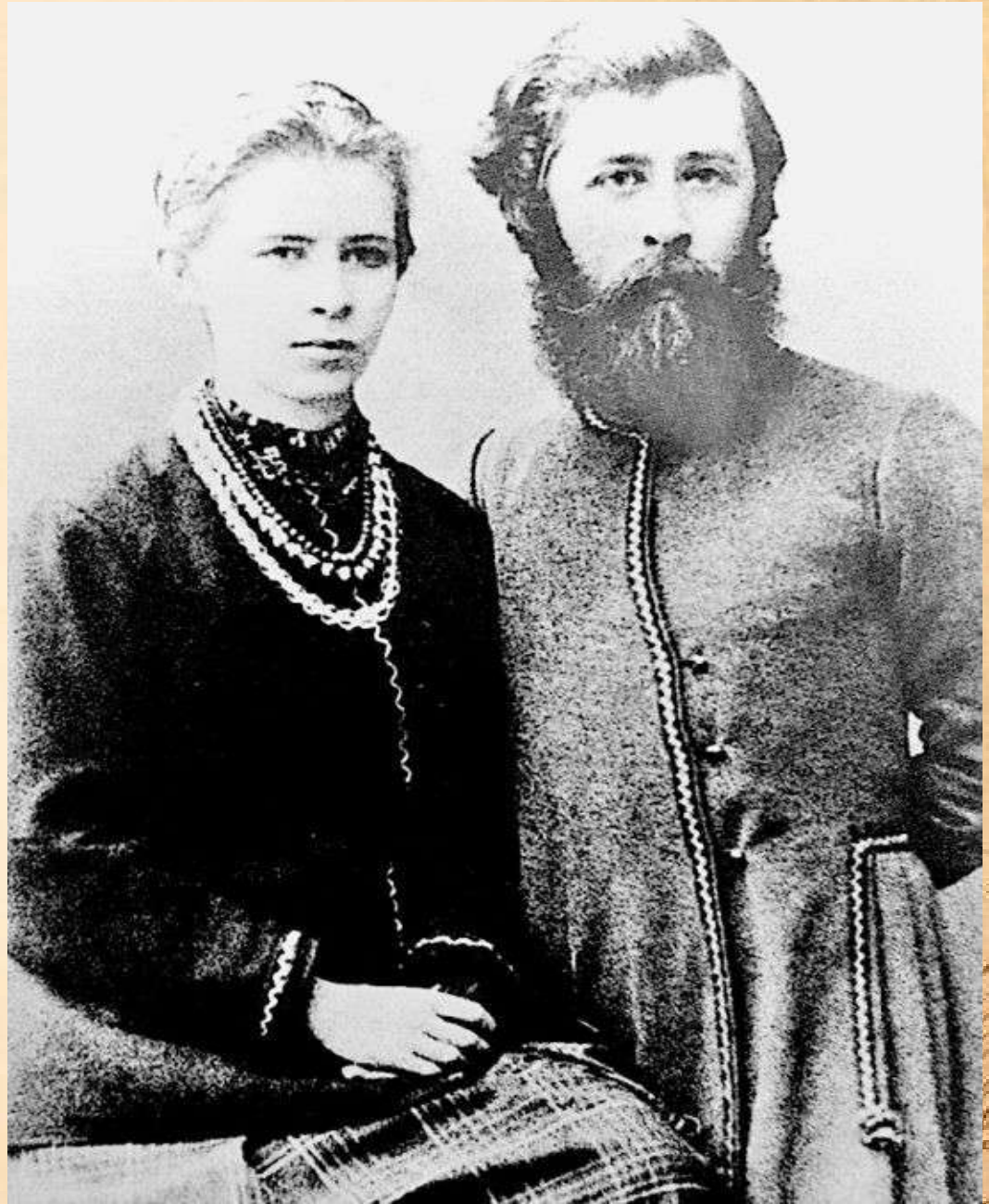

Косач Петро Антонович

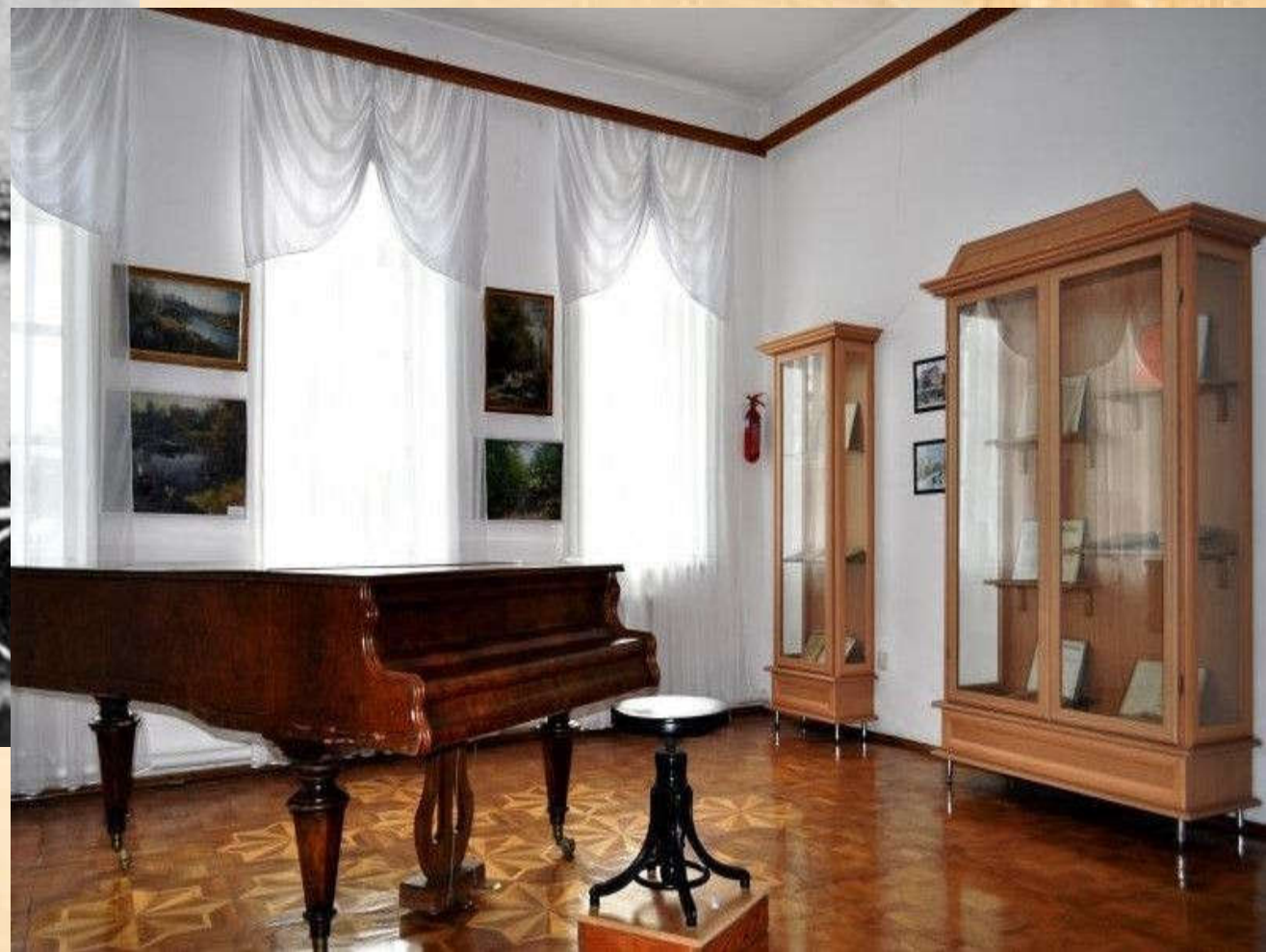
донька Лариса Косач

Будинок у Колодяжному

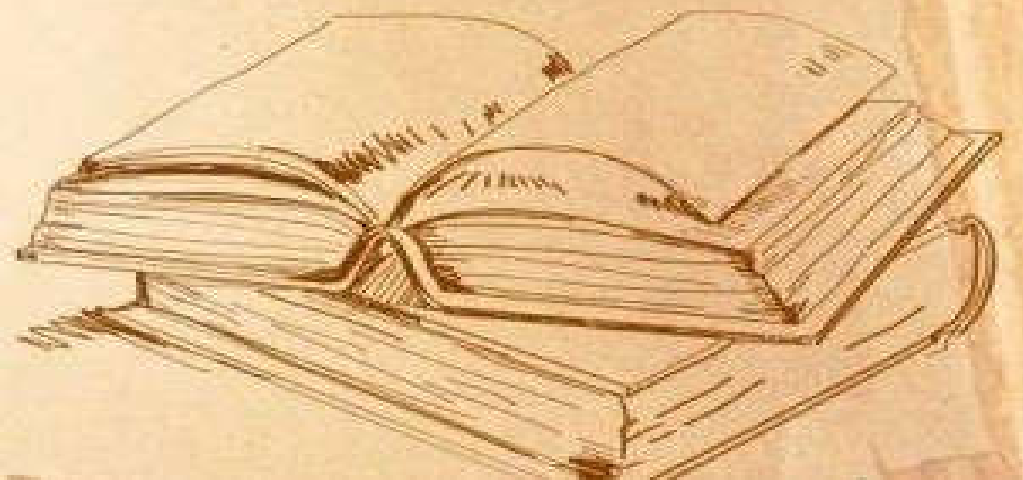

Леся Українка із сестро Ольгою

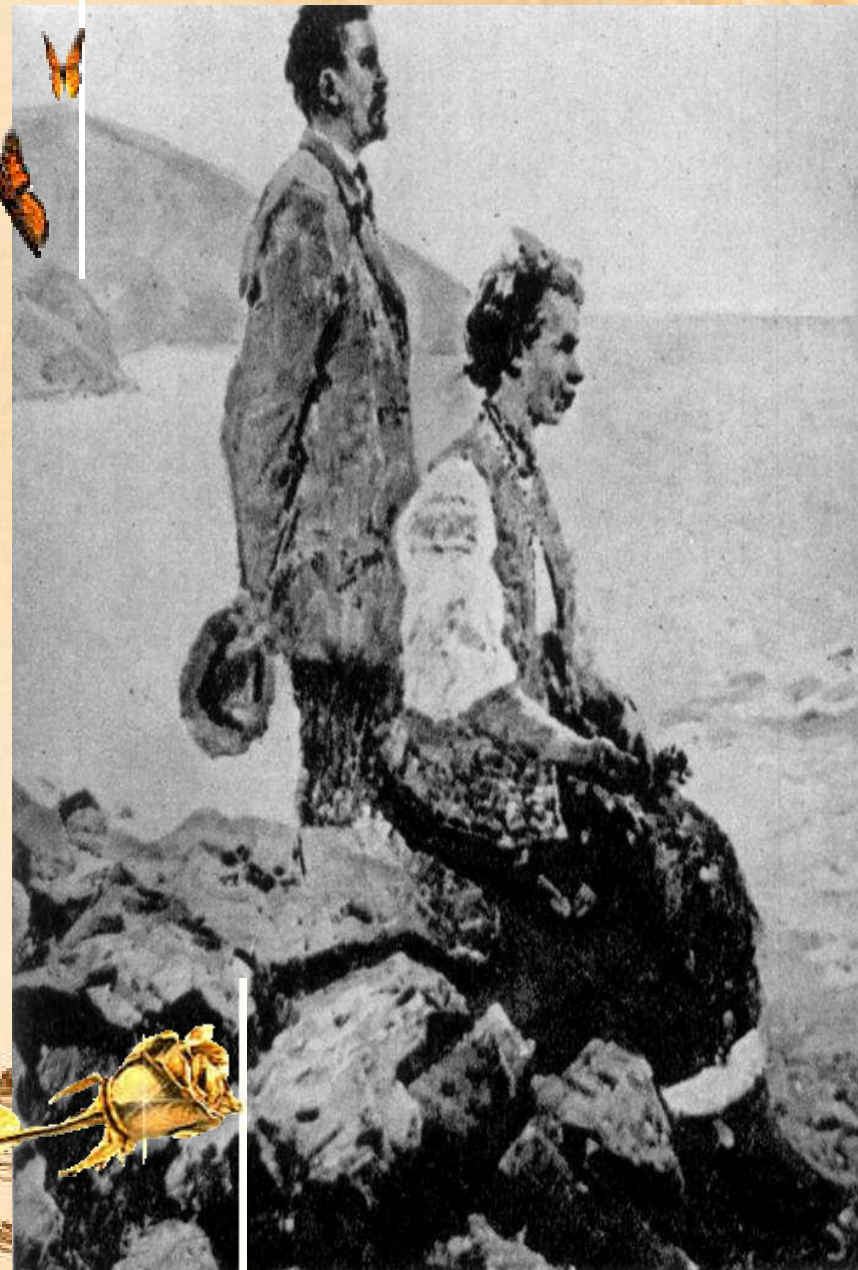
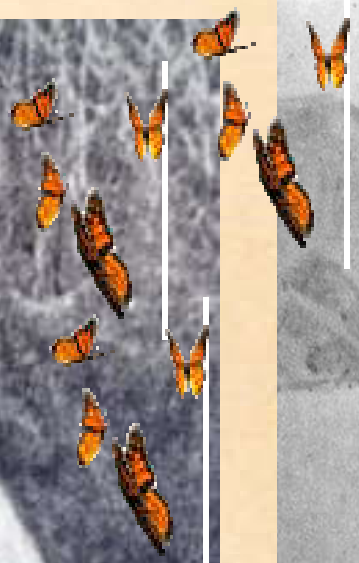

Ольга з чоловіком

Леся Українка у гуртку «Плеяда»

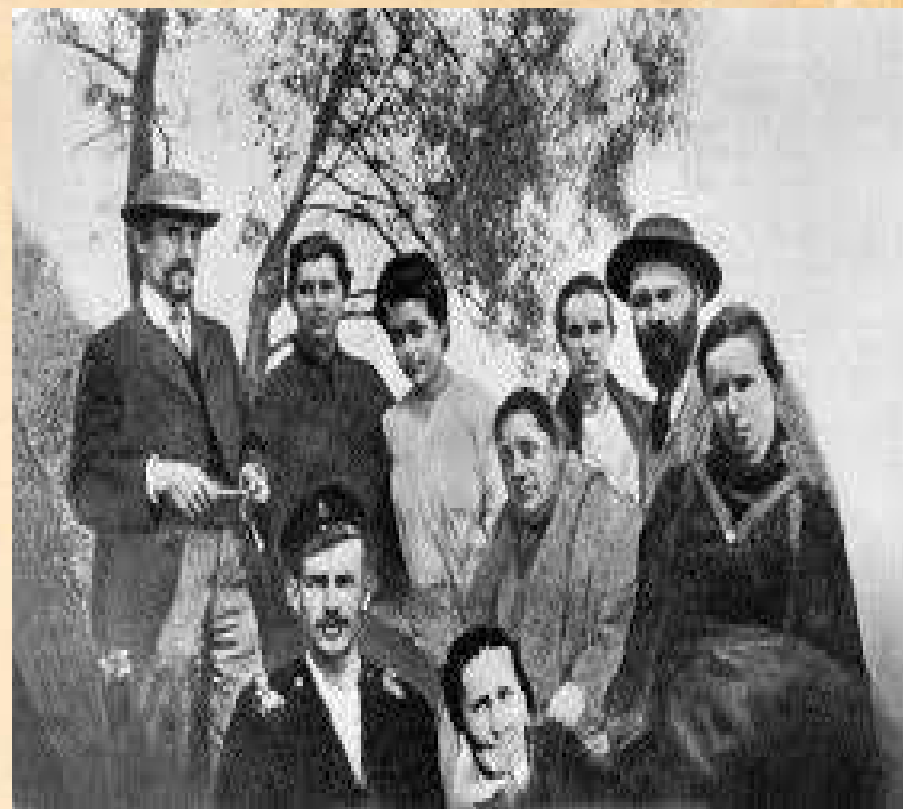
Леся Українка і Сергій Мержинський

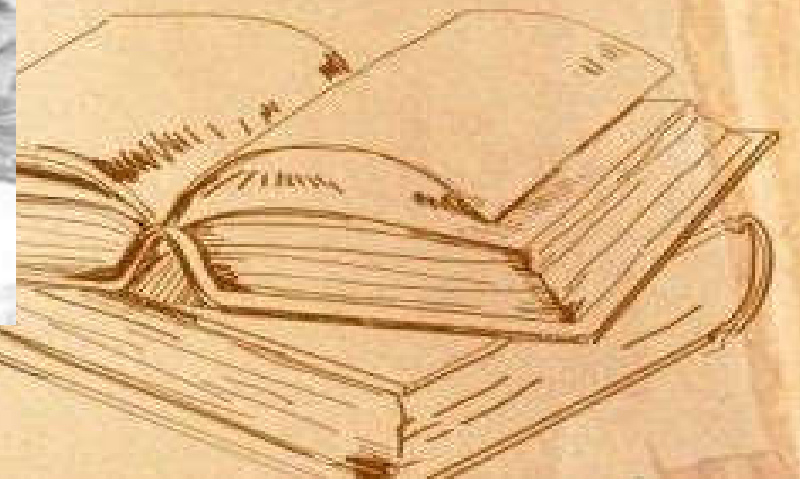
На відкритті пам'ятника І. Котляревському у Полтаві

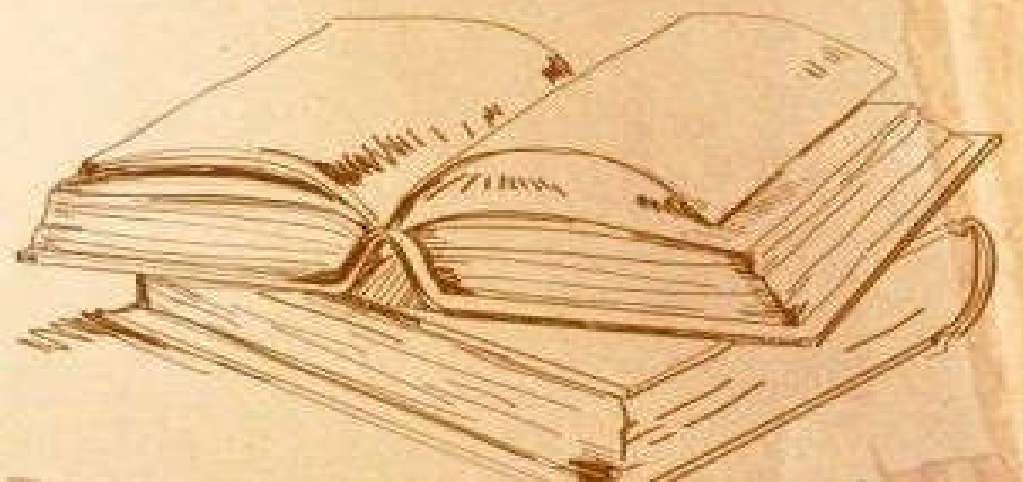

Леся Українка та Климент Квітка

Літературна кав'ярня «Сім струн»

Літературно-музична композиція до

Дня народження Лесі Українки

Мета: поглибити і розширити знання учнів про Лесю Українку як людину і митця; розвивати навички виразного читання поезій, пам'ять, акторські здібності, логічне мислення; виховувати любов до національної культури, кращі риси характеру на прикладі особистості поетеси та її художніх образах, почуття гордості за геніальну дочку рідної землі – Лесю Українку.

Обладнання: художнє оформлення кабінету в стилі «кав'ярня», презентація, виставка «Стежками Лесі Українки», музичні заставки, сопілка, костюми для головних героїв, дрес-код для присутніх – вишиванки.

Епіграф

*Хотіла б я піснею стати
У цюю хвилину ясну,
Щоб вільно по світі літати,
Щоб вітер розносив луну.*

Леся Українка

Звучить пісня «Волинь моя» .

Вчитель. Добрий день, дорогі друзі! Я рада бачити вас у нашій літературній кав'ярні «Сім струн». Сьогодні український народ відзначає День народження Лесі Українки. Отже, кожен з нас сьогодні символічно присутній на святі геніальної письменниці, перекладачки, фольклористки, громадської діячки. Ми прийшли сюди не лише для того, щоб випити горнятко запашної кави, а й вшанувати пам'ять дорогої нам людини, доторкнутися серцем до її творчості, поділитися спогадами про неї, усвідомити велич її таланту, послухати поезії та романси. Тому смачного вам чаювання і теплого спілкування.

До речі, хочу сказати, що, крім шанувальників творчості Лесі Українки, до нашої літературної кав'ярні завітали найближчі родичі та друзі. Отож оплесками зустрічаймо батьків Лесі Українки - Ольгу Петрівну Драгоманову та Петра

Антоновича Косача, які прибули до нас з чарівної Волині; гостю з Буковини – письменницю Ольгу Кобилянську, жінку феміністку, найкращу подругу Лесі Українки, її називають «гірською орлицею», «пишною трояндою в саду української літератури»; і сестру Ольгу, яка продовжила життя Лесі Українки вже після її фізичного згасання, увіковічуючи його як мемуарист і біограф – літописець .

Звертаючись до образу Лесі Українки, ми сьогодні зробимо екскурс її життєвим і творчим шляхом.

Отже, пані Олено, розкажіть, будь ласка, про те, як вам з чоловіком вдалося створити таку міцну родину, народити і виховувати шістьох прекрасних дітей.

Мати. Я з Петром Антоновичем одружилася у 1868 році. Наш сім'я була створена на взаємному коханні. У результаті цих прекрасних почуттів на світ з'явилося шестеро талановитих дітей. Чи була я щасливою у шлюбі? Звичайно, так. Адже мій чоловік став не лише зразковим батьком, дбайливим господарем, він цілком розділяв мою життєву позицію, підтримував у всіх культурних й літературних починаннях.

Петро Антонович матеріально підтримував «Стару Громаду», він давав гроші на всі мої видання та інші українські справи, бо я, чесно кажучи, власних коштів не мала. Тому хочу наголосити, що свою наукову й письменницьку діяльність я розпочала після одруження з Петром Антоновичем. Завдяки йому стала Оленою Пчілкою, а до того всі знали як Ольгу Петрівну Драгоманову.

Вчитель. До речі, чому ви обрали псевдонім Олена Пчілка?

Мати. Коли ми проживали в Звягелі на Волині, я захопилася збиранням етнографічного матеріалу (особливо вишивкою), то Петро Антонович казав, що я «як тая пчілка працюю». У нашому хазяйстві була пасіка, і мені часто приходилось спостерігати за цими працюючими комахами.

Вчитель. Приємно чути, пане Петре, що дружина так тепло відгукується про вас. Сьогодні, напевно, кожна жінка мріє мати такого чоловіка: доброго, щирого, люблячого, працюючого, відповідального та ще й заможного. З літературних джерел ми дізналися, що ви, справді, були дуже заможним чоловіком, якщо не секрет, скажіть, будь ласка, звідки у вас такі статки? Хто ви за професією?

Батько. Як на ті часи, то я дійсно був досить забезпеченим чоловіком. У спадок мені дісталися великі земельні угіддя, маєток у Черкаській губернії. Щорічна службова зарплата складала 2500 карбованців. (Поміщик, юрист за освітою, дійсний статський радник.)

Вчитель. Дякую. А зараз розкажіть нам про той час , коли на світ з'явилась ваша донька Леся. Яка вона була в дитинстві?

Батько. 25 лютого 1871 року в місті Новограді-Волинському народилася наша Лариса, яку ви всі знаєте як Лесю Українку. Для мене вона була найдорожчим скарбом в житті.

Вчитель. Пані Олено, ми щойно почули, що для батька Леся була найдорожчим скарбом . А ким для вас була Леся?

Мати. Звичайно, я дуже раділа новонародженій донечці. Вона була другою дитиною у нашій сім'ї. Коли народилася Лариса старшому синові Михайлу було півтора року. На жаль, після пологів я захворіла на тяжку форму анемії, не могла годувати немовля. Жахливо почуваючи себе, я поїхала лікуватися за кордон до брата Михайла Драгоманова. Тому всі турботи перебрав на себе чоловік.

Вчитель. Пане Петре, як вам вдалося справлятися з такою місією?

Батько. Звичайно, було нелегко. Я відразу взяв відпустку, щоб доглядати Лесю. До того ж мені допомагали бабусі і тітки. На жаль, я не зміг знайти мамку-годувальницю, тому її годували штучно, але на той час цей спосіб харчування був недосконалий, тому дитина весь час хворіла. Тоді почав пильно виконувати всі лікарські приписи й досяг того, що донечка одужала та навіть поправилась.

Вчитель. А як проходило дитинство Лесі?

Батько. Дуже добре. У чотири роки вона вже добре читала, а в п'ять написала листа своєму дядькові. У шість років навчилася шити та вишивати, грала на фортепіано, гарно малювала. Восьмирічною дівчинкою вимережила мені сорочку.

Вчитель. Пані Олено! А як до вас зверталась Леся?

Мати. Леся любила мене ніжно та трепетно, зверталась до мене: мамо, голубочко, ластівочко, мамочко-серденько, матусю-голубонько.

Вчитель. З літературних джерел нам відомо, що ваші діти початкову освіту здобували вдома. Чому вони не ходили в школу?

Мати. Так, початкову освіту мої діти здобували дома, бо вважала «казенну» науку не лише поганою, але й шкідливою. Я на той час перша з-поміж українських діячок вчила своїх дітей рідною мовою, а пізніше запрошувала вчителів українців, щоб вони викладали дітям гімназійний курс українською мовою. До того ж я завжди дітей одягала у вишиванки. Сусіди-пані дивувалися з того, що Косачеві діти розмовляють

«по-мужицькому» й ходять у «мужицькому» одязі. Та я не зважала, бо мені хотілося виховувати дітей національно свідомими, перелити в них свою душу і думки.

Вчитель. А до кого Леся була найбільше подібна? Можливо, сестра Ольга відповість нам на це запитання ?

Сестра Ольга. Зо всіх нас шістьох дітей Леся найбільше була подібна до батька і вродою, і вдачею. Щодо вроди, то й по батькових фото з молодих літ видно, із розповідей матері, тіток і дядька виходило, що у Лесі такі самі риси обличчя, колір очей і волосся, як у батька, так само середній зріст, така ж постать, така сама тендітність.

Вдачею ж вони обоє однаково були лагідні та добрі безмежно, однаково обоє бували здатні страшенно скипіти, коли їх дійняти чимось особливо для них дошкульним. Обоє були надзвичайно стримані, терплячі та витривалі, з виключною силою волі . Обоє були бездоганно принципові люди Обоє вони, і батько, й Леся, були однаково делікатні у відносинах з людьми, намагаючись нікого собою не затруднити, не клопотати, не намагати. Терплячи самі болі, чи жаль, чи горе, намагались не журити чи не мучити інших, тими своїми почуваннями...

В одному Леся й батько були зовсім не схожі: батько був здібний до точної науки математики і любив її, зате ж був зовсім не здібний до вивчення мов. Своєю здібністю до мов Леся вдалась в матір, і взагалі це була в неї драгоманівська риса, може, єдина некосачівська. Вона володіла 12-ма мовами.

Вчитель: Яким було її дозвілля?

Мати. Взагалі Лесею не вабили дівчачі ігри і забави, не було в неї ляльок, не вміла ними гратися. Найвірнішим приятелем в усіх іграх був брат Михайло. Вони разом лазили по мотузяній драбинці, плавали, стрибали, бігали наввипередки, лазили по деревах, ліпили баб зі снігу. Грали також у Робінзона Крузо (Михайло був Робінзоном, а Леся - П'ятницею). До 13-ти років діти були нерозлучні, їх навіть називали спільним ім'ям Мишолосіє. Також вони співали, декламували вірші.

Вчитель. У скільки років Леся написала першу поезію?

Батько. Перший вірш Леся написала в 1880 році, коли її тітку Олену Антонівну заарештували в Петербурзі. Цей арешт був непорозумінням, але наслідки були сумні, заслання до Сибіру. Леся так гостро переживала арешт тітки, що невдовзі створила поезію «Надія».

Вчитель. Послухаймо цю поезію.

Ні долі, ні волі у мене нема,

Зосталися тільки надія одна:

Надія вернутись ще раз на Україну,

Поглянути ще раз на рідну країну,

Поглянути ще раз синій Дніпро,-

Там жити чи вмерти, мені все одно;

Поглянути ще раз на степ, могилки,

Востаннє згадати палкїї гадки...

Ні долі, ні волі у мене нема,

Зосталася тільки надія одна.

Вчитель. На жаль, усім нам відома хрестоматійна версія, що у 1881 році Леся на Водохреща сильно застудилась, і з цього часу розпочалась її важка хвороба, з якою вона боролась більше 30-ти років. Розкажіть нам, з чого насправді почалась ця страшна недуга?

Мати. Загалом Леся змалечку часто хворіла. Після однієї гострої застуди на початку січня 1881 року у неї почала боліти нога. Леся аж плакала від болю, що дуже лякало рідних. Згодом було поставлено діагноз - гострий ревматизм. Хворобу лікували ваннами й втираннями, від яких болі відійшли, і здавалося, що лихо минуло. Проте з якогось часу в Лариси почала боліти і опухати ліва рука, це заважало їй грати на фортепіано, вишивати, а з часом не давало їй повноцінно навчатися. Першим заговорив про туберкульоз кісток старенький лікар-поляк Борткевич, який порадив нам якомога швидше звернутися до хірурга. Восени 1883 року київські професори Каравасєв і Ринек зробили Лесі операцію, видалили з лівої руки ушкоджені туберкульозом кісточки. Я щодня промивала ще не загоєну руку й робила перев'язки.

Вчитель. Це, звичайно, жахливо. Ми можемо лише усвідомити і поспівчувати в тому, що прийшлося пережити бідній дівчинці та вам.

Мати. Але хочу зазначити, що більшим за біль фізичний був біль від неможливості грати на фортепіано. Лариса виконувала не лише твори видатних композиторів – Бетховена, Шумана, Шуберта, Шопена, Мендельсона, - але й власні імпровізації. На жаль, з улюбленим музичним інструментом їй довелося попрощатися. Згодом вона напише поезію «До мого фортепіано».

Вчитель. Сьогодні нам відомо, що це фортепіано знаходиться в домі-музеї Лесі в Колодяжному. Зверніть, будь ласка, увагу на цю світлину. Ось те саме фортепіано, улюблений музичний інструмент поетеси. А коли з'явилися її перші публікації?

Мати. Це був 1884 рік. У журналі «Зоря» були надруковані вірші «Конвалія» і «Сафо». На їх оприлюдненні наполягала я, бо Леся нічого друкувати не планувала. Твори були підписані псевдонімом Леся Українка, який, до речі, обрала теж я. Окрилена успіхом перших публікацій Лариса продовжувала працювати над своїми творами і вже наступного року написала поему русалка. А от здоров'я зовсім не радувало. Цього ж року в Лесі почала боліти нога, і біль цей від того часу й до операції в Берліні не припинявся. Ми спочатку повезли її до Києва на консультацію. Операцію лікарі не наважились робити, бо організм був ослаблений, тому вирішили для лікування хворого суглоба взяти ногу в гіпс.

Вчитель. Можливо, хтось із присутніх прочитає нам поезію «Конвалія»?

Вчитель. Ми знаємо, що у 1889 році Леся жила в Києві. Чим вона там займалася?

Сестра Ольга. Леся і брат Михайло об'єднали навколо себе талановиту молодь і палко взялися до літературної роботи. Цей гурток, куди, крім Косачів, входили Максим Славінський, Віталій Боровик, Володимир Самійленко та інші, був названий «Плеядою». Збираючись, молоді автори читали нові твори й переклади, критикували один одного, ділилися своїми планами. Леся у той час, незважаючи на вимушені лікувальні подорожі, продовжувала писати оригінальні твори й перекладати українською світову класику.

Вчитель. Дякую, пані Ольго! У 1890 році Леся написала поезію «Contra spem spero». Цей вірш стане її життєвим девізом. (*Хтось з присутніх читає вірш напам'ять*).

Вчитель. У березні 1893 року сталася значна подія – у Львові була надрукована перша збірка віршів Лесі Українки «На крилах пісень». Перший розділ збірки «Сім струн» присвячений дядькові Михайлові Драгоманову і має дуже своєрідну будову: Леся вміщує в нього лише 7 віршів, за кількістю нот. Причому кожен вірш називається так як і нота, і починається буквосполученням співзвучним з цією нотою: «До» - «До тебе, Україно, наша бездольная мати...», «Ре» - «Реве-гуде негодонька...», «Мі» - «Місяць ясененький...», «Фа» - «Фантазіє! Ти, сило, чарівна...», «Соль» - «Соловейковий спів навесні...», «Ля» - «Лагідні веснянії ночі зористі...», «Сі» - «Сім струн я торкаю, струна по струні...».

Сім струн я торкаю, струна по струні,

Нехай мої струни лунають,

Нехай мої співи літають

По рідній коханій моїй стороні.

І, може, де кобза найдеться,

Що гучно на струни озветься,

На струни, на співи мої негучні.

І, може, заграє та кобза вільніше,

Ніж тихії струни мої.

І вільні гуки її

Знайдуть послухання у світі пильніше;

І буде та кобза – гучна,

Та тільки не може вона

Лунати від струн моїх тихих щиріше.

Вчитель. У ході літературного дослідження ми дізналися, що Леся була закохана в Сергія Мержинського, проте Ви, пані Олено, були проти цих стосунків. Чому? Прокоментуйте, будь ласка, цю світлину.

Мати. Познайомилася Леся з Сергієм Мержинським в Криму, де він лікував туберкульоз легенів. Коли Леся повернулася з моря, ми вирішили відпочити в Зеленому Гаю, недалеко від Гадячого. Туди, на запрошення Лесі, прибув Сергій Мержинський. Саме тоді у 1898 році було зроблене це фото. Стан здоров'я Сергія швидко погіршувався. У 1901 році йому стало дуже зле. Леся вирішила їхати до нього у Мінськ. Я, звичайно, була проти цього, адже добре розуміла, що вона може захворіти на туберкульоз легень. До того ж Леся на його лікування витратила чималі кошти. Коли Лариса приїхала, Сергій вже пів року як лежав, втратив голос, відкашлював з кров'ю, температура була висока. Тобто, вона не їхала навідати хворого, вона їхала доглядати вмираючого. До речі, біля тяжко хворого Мержинського за одну безсонну ніч Леся написала поему «Одержима».

Вчитель. Деякі біографи вважають, що кохання Лесі і Сергія було нерозділеним. Вона ніби знала, що він любить іншу. Більше того, біля ліжка вмираючого Мержинського, Леся писала від його імені листи тій, котру він любив. Що нам це скаже сестра Ольга?

Сестра Ольга. Я цю версію хочу спростувати. Звичайно, я не заперечую того, що Сергій, справді, був інтелігентним, культурним, лагідним, ніжним та симпатичним, але з Лесею їх поєднувала лише лагідна вдача та висока культура. Тому я хочу, щоб ті люди, що говорять різні двозначні речі про цю Лесину дружбу, знали раз і назавжди, що Мержинський не був ані коханим, ані нареченим, ані чоловіком Лесиним, а був лише другом. Вона у жодній поезії, присвяченій Мержинському, не називає його коханим, а тільки «зів'ялим квітом», «другом», «любим другом», «єдиним», «загубленим світом».

Поезія «Уста говорять...»

Вчитель. Дякую, пані Ольго. Після смерті Сергія Мержинського у Лесі зовсім не було сил щось робити, рухатись, думати, вона була вимотана фізично й морально. Щоб загоїти душевні рани, вона поїхала на Буковину до найкращої подруги Ольги Кобилянської, яка теж присутня у нашій кав'ярні. Гадаю, їй є що сказати про дружбу між нею та Лесею.

Ольга Кобилянська. Леся, справді, вважала мене ідеальною товаришкою. Я прозвала її «павутинкою», бо легенька й прозора всюди мандрує-літає. Леся дуже любила у нас гостювати. Моя мама Анна, нагадувала їй святу Анну з картин давніх художників. Батько поважний, справедливий, дотримувався старосвітських звичаїв. Після смерті Сергія Мержинського Леся приїхала до нас, щоб відпочити насамперед морально. У цьому їй допомогла наша родина «конституція», яка наказувала лягати спати о пів на одинадцятую вечора. Писати можна було тільки до обіду, тобто до дванадцятої години тридцяти хвилин, після обіду треба було лежати, далі можна було писати листи, робити різні дрібниці. З п'ятої години і до вечері обов'язкова прогулянка. Після вечері нічого не пишеться, бо час ішов на розмови та на слухання цитри, на якій кожного вечора я грала для Лесі. Понад місяць гостювала Леся у нас, її психічний стан швидко покращувався.

Вчитель. То між вами таки була справжня дружба. Ви з такою теплотою згадуєте Лесю, так романтично розповідаєте, як вечорами грали на цитрі. Тож послухаймо звуки цитри. *(Аудіозапис звуків цитри).*

Вчитель. Досліджуючи життєвий і творчий шлях Лесі Українки, нам стало відомо про дружбу трьох шляхетних українських родин – Старицьких, Лисенків та Косачів. Пане Петре, що ви нам скажете про цю дружбу.

Батько. З того часу як ми перебрались до Києва остаточно, стосунки між нами стали ще ближчими й тіснішими. Старицькі та Лисенки родичалися здавна: Михайло Старицький був одружений із Софією Лисенко, рідною сестрою композитора. Ми не були рідними по крові ні Старицьким, ні Лисенкам, але «по душі були рідніші

рідних». Щиру дружбу з Людмилою Старицькою (старшою дочкою драматурга) наша Леся пронесла через усе своє життя. А з Лисенками в Лариси завжди була щира взаємна приязнь. Захоплюючись із раннього дитинства красою музики, вона полюбила Миколу Віталійовича, його сім'ю й дім, де все було насичено чарівним світом звуків. До речі, перша дружина композитора давала їй уроки гри на фортепіано. Коли Леся взялася перекладати з Гейне, то деякі вірші Лисенко поклав на ноти. Великий музикант щиро вірив у Лесин поетичний хист і навіть замовив їй (а в цей час Лесі було шістнадцять років) написати текст до жалібного маршу на роковину Т.Г.Шевченка.

Вчитель. Пані Ольго, прокоментуйте нам, будь ласка, ще одну світлину (*фото у Полтаві в колі письменників*).

Мати. Восени 1903 року у Полтаві святкували встановлення пам'ятника Іванові Котляревському. Нам з Лесею випала честь побувати на цьому святі. Саме там ми сфотографувалися з відомими письменниками: Михайлом Старицьким, Михайлом Коцюбинським, Василем Стефаником, Володимиром Самійленком, Гнатом Хоткевичем.

Вчитель. Дякую за коментар. Згодом у житті Лесі Українки з'являється Климент Квітка. З ним Леся познайомилася, коли він був ще студентом Київського університету та музично-драматичної школи. Уже тоді Квітка захоплювався музикою й народними піснями. Він, талановитий музикознавець, збирав і видавав народні пісні в нотних записах. У тяжкі для Лесі часи Климент завжди був поруч з нею, супроводжував у подорожах. Поволі їхня дружба міцніла. Пані Ольго, нам відомо, що Лесиною симпатії до Климента Квітки, як і у випадку з С. Мержинським, ви теж не схвалювали. Чому?

Мати. Так, я не заперечую цього і хочу пояснити, чому була проти цієї дружби. По-перше, мені здавалося ненормальним те, що він значно молодший од Лесі (майже на дев'ять років). По – друге, я підозрювала його в бажанні взяти собі багату дружину, дочку дійсного статського радника, породичатися з відомою й впливовою родиною.

Вчитель. Дозвольте, пані Ольго, я зачитаю, що пише Леся в листі до сестри: «... у мами пробилось якесь несправедливо напасливе відношення до Кльоні. Воно, власне, вже було помітне й в останні дні перед моїм виїздом, уже тоді у мами був неприємно холодний вираз в його присутності, одвертання очей, відповіді крізь зуби, накривання себе газетою або книжкою тощо – «симптоми», либонь, добре знайомі тобі. Се вже, я бачу, починається ревність материнська. Але все одно, може, тій ревності далі буде ще більше поживи, а свого відношення до Кльоні я не зміню, хіба що в напрямі ще більшої прихильності. У всякім разі не мамині холодні міни можуть нас посварити.

Тільки все таки се прикро, і тяжко, і фатально, що ні одна моя дружба, чи симпатія, чи любов не могла досі обійтись без сеї отруйної ревності...»

Мати. Я дуже добре пам'ятаю цей лист. Невдовзі зрозуміла, що помилялася щодо серйозних намірів Квітки. Він дійсно кохав Леся, високо цінував і підтримував у життєвих буднях. Першу половину 1904 року Леся жила у Тифлісі (Тбілісі). Вона поселилася у пані Карпової, прийомної матері Квітки. Через хворобу вона вимушена була зимувати за кордоном, бо український клімат їй не пасував.

Вчитель. 25 липня 1907 року Леся повідомляла матері: «Люба мамочко! Справа скінчена – ми звінчались сьогодні, в 1-й годині дня. Знайшли такого попа, що сам порадив коротший спосіб, без оглашеній». Після весілля Леся з квіткою мешкали в Криму, бо саме той клімат сприяв нормальному стану їхнього здоров'я. Леся дуже турбувалася про здоров'я чоловіка, вона сильно боялася його легеневих кровотеч, називала їх «лихом». Навесні 1908 року Леся їде в Берлін, щоб порадитися з лікарями щодо хвороби нирок і подальшої операції, на яку вона так сподівалась. Однак у листі до Лесиної сестри Ольги німецький професор Ізраель написав, що операція непотрібна й неможлива, бо у Лесі туберкульоз обох нирок і сечового міхура. Лікар порадив письменниці лікуватися кліматом, і то найкраще підійшов би для цього клімат Єгипту. У грудні того ж року подружжя переїхало на Кавказ. У 1909 році на початку листопада Леся Українка з чоловіком вирушила до Єгипту і перебували там до кінця року. У 1911 році Климента Квітку перевели на службу в Кутаїсі, що на Кавказі. Звідси Леся черговий раз поїхала на лікування до Єгипту. Згодом знову повернулася до Грузії. У цей період з'являються основні твори письменниці: драматичні поеми «В катакомбах», «Бояриня», «Оргія»; драми «Руфін і Прісцилла», «Камінний господар»; драма-феєрія «Лісова пісня». Пропоную переглянути документальний фільм «Великі українці» і дізнатися про те, як жилося Лесі в Грузії в останні роки життя.

Найвищим мистецьким здобутком Лесі Українки є «Лісова пісня». Цей шедевр вона написала за дванадцять днів в місті Кутаїсі, де перебувала в останні роки свого життя. Леся дуже сумувала за батьківщиною та рідними, крім того, знову загострилася її хвороба. Ідея створити «Лісову пісню» була нав'яна спогадами дитинства. Зустрічаємо героїв твору «Лісова пісня». (*Інсценізація уривку «Лісова пісня»*).

Вчитель. Багато Лесиних поезій покладені на музику. Пропоную послухати романс «Давня весна». А наших офіціантів попрошу принести нам гарячої кави.

Про життя і творчість Лесі Українки можна говорити до нескінченності, бо є дуже багато досліджень. Сьогодні у нашій затишній кав'ярні нам вдалося частково згадати її життєвий і творчий шлях.

Епіграфом літературної кав'ярні «Сім струн» стали слова Лесі Українки:

Хотіла б я піснею стати

У цюю хвилину ясну,

Щоб вільно по світі літати,

Щоб вітер розносив луну.

Її мрія здійснилася, сьогодні творчість Лесі Українки лунає не лише по Україні, а й по цілому світові. Вона показала нам приклад того, що можна бути хворою, і при цьому багато працювати, можна жодного дня не ходити в школу і належати до найосвіченіших жінок свого часу, можна бути й не бути коханою, але при цьому не розчаровуватися, знайти в собі сили достойно приймати виклики долі і боротися за своє щастя.

2021/02/24 11:26

2021/02/24 13:17

